

Introit: *Požehnán bud' Panovník, den ze dne za nás nosí břímě. Bůh je naše spása. Bůh je Bohem, jenž nás zachraňuje. Je to on, Panovník Hospodin, kdo vyvádí z tenat smrti. (Ž 68,20-21)*

Píseň 100

Modlitba

Píseň 438

Čtení: Lukáš 6, 27-36

Text kázání: Exodus 17, 8-16

Bratři a sestry,

o prázdninách se nám mnohým zdálo, že vše zlé je již za námi a díky tomu nám asi tak trochu i otrnulo. Nyní ale vidíme, že pandemie v naší zemi nabírá na nové síle. Jak se k tomu postavit? Můžeme strkat hlavu do písku a dělat, že se nás to netýká, nebo to naopak podceňovat a říkat, že se nic neděje. Než se to ale dotkne nás samotných. Je potřeba si uvědomit, že se nám to opravdu může stát. Že stojíme proti neviditelnému nepříteli života. Mnozí prožívají bezradnost a bezmoc. *Může nás to ale něčemu naučit?* Samozřejmě! Můžeme si s daleko větší intenzitou uvědomit, že nemáme svůj život ve svých rukách. A že o to víc se máme spoléhat na Toho, který nám život daroval a která nás ve svém Synu Pánu Ježíši Kristu vysvobozuje od marnosti a smrti k životu! Nicméně jako křesťané, kteří poznali Živého Boha, máme na sebe brát také spoluzodpovědnost za stav tohoto světa. Při Večeři Páně zní otázka, zda *přiznáváš, že spolu s ostatními lidmi neseš vinu za bídu tohoto světa.* A my odpovídáme ano. *Uvědomujeme si, že nejsme o nic lepší, než ostatní lidé.* Možná někdo namítne, že se v té otázce jedná o morální bídu světa a s koronavirem to moc nesouvisí. Myslím, že to není až tak pravda. Neukázněnost a sobectví přispívá k šíření koronaviru. Když si vezmu, že dnes v obchodech mnozí nabírají pečivo holýma rukama a další se chovají všelijak nezodpovědně, tak si myslím, že se to v mnohém týká každého z nás. Je to podobné jako se Zákonem desatera. Tak jak ten nejsme schopni stoprocentně naplnit, tak podobně nejsme schopni sami se odizolovat natolik, aby vir vymizel.

Co tedy s tím? Jako křesťané můžeme hledat posilu i náměty k řešení v Božím slově. A myslím, že i ten dnešní starozákonní příběh nám může k tomu něco říct. Příběh Mojžíše, který žehná Božímu lidu v bitvě s Amálekem nám jasně ukazuje, jakou moc má žehnající modlitba: **Dokud Mojžíš držel ruce nahoře, vítězil Izrael, když ruce spustil, vítězil Amálek.** Mojžíš nedělal v té bitvě nic jiného, než že z pahrbku žehnal Izraelcům. A když žehnal, tak Boží lid vítězil. Ovšem když ho opustili v rukách síly a žehnat přestal, tak Boží lid prohrával. V podstatě zde máme odhalen princip duchovního boje. Izrael představuje Boží lid, tedy dnešní církvev, třeba náš sbor, anebo obecně právě lidstvo, pod amálekovým vojskem je možno si zase představit nepřátele Božího lidu, nebo mocnosti temnoty, anebo právě zlé nemoci, které jsou nepřátelské životu. A ke komu bychom připodobnili toho **Mojžíše?** K papeži, ke knězi, k faráři, k misionáři, nebo vedoucímu mládeže? A může dnes tak jak žehnal Mojžíš vůbec žehnat nějaký laik? Nemusí mít teologické vzdělání, anebo kněžské svěcení, aby to fungovalo? Můžeme nad tím přemýšlet, jak chceme, pravda je ale taková, že na tom místě Mojžíše bys měl stát dnes i ty. Proč? Protože v Pánu Ježíši Kristu jsme všichni **královské kněžstvo!** A jakožto kněžstvo máme tedy nejen oprávnění žehnat, ale příkaz Pána Ježíše dokonce mluví o žehnání těm, kteří nám ubližují, nebo nás nějak zraňují. (To se ovšem týká lidí, žehnat působení nemoci je samozřejmě nesmysl.) **Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují.** A Petr dodává: **neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte; vždyť jste byli povoláni k tomu, abyste se stali dědici požehnání.** To je ale velká věc! Skrze víru v Ježíše Krista jsme zdědili Boží požehnání. A to požehnání je nevyčerpatelné, neboť i Bůh je nevyčerpatelný! A zdědili jsme ho nejen pro sebe, ale také právě proto, abychom žehnali druhým. Abychom žehnali lékařům, zdravotníkům, pečovatelům v sociálních zařízeních, v moci postaveným, hygienikům, nemocným, slabým, nakaženým, zoufalým a bezradným. A jestli hledáš Boží vůli do svého života, pak si buď jist, že Boží vůlí je, abys přál a žehnal druhým! Protože když to budeš dělat, budeš z toho také mít radost a požehnání. Osvobodí tě to z pout nenávisti a závisti. Je tedy dobré žehnat lidem kolem sebe, dokonce i těm, které nemusím, nebo dokonce i těm, jak říká Pán Ježíš, kteří mi ubližují. A to jsou silná slova! Ted' se tedy naskýtá otázka. Žehnáš lidem okolo sebe? Žehnáš ostatním lidem ve

sboru? Modlíš se za ně? A znáš je vůbec? A žehnáš i tomu, kdo ti třeba nějak ublížil? Žehnáš i tomu, kdo ti je třeba nesympatický? Žehnáš, nebo se naopak při pomyslení na někoho durdíš? Anebo místo žehnání dokonce proklínáš? To slovo žehnat se dá říct ještě jinak. **Dobrořečit. Svolávat na druhého dobro.** Slovem povzbuzovat. A každý z nás může svolávat dobro na své blízké, na své děti. Povzbuzovat je a zároveň jim žehnat. Např., aby zvládly ve škole zkoušku, aby obstály v nové práci, aby jim Bůh ukazoval Boží vůli. Nebo můžeme žehnat nemocným, aby byli uzdraveni z nemoci, můžeš povzbuzovat zkroušené, aby měli sílu obstát v těžké zkoušce. Můžeš žehnat rodinám, povzbuzovat osamocené, aby Boží milost se na nich projevovala. Můžeš žehnat tam, kde je třeba, aby se uzdravily vztahy, aby přišlo odpuštění a aby se uvolnila úcta a láska. Žehnat druhým znamená upřímně od srdce jim přát.

A to slovo od srdce jim přát je v tom žehnání velice důležité. V knize Přísloví 11,11 je napsáno: **Žehnáním přímých se město pozvedá, kdežto ústy svévolníků se boří.** Asi všichni tušíme, že nestačí pouze demonstrativně zvednout ruce a vyslovit požehnání, aniž bychom to cítili ve svém srdci. To bychom byli na rovině nějaké okultní magie. **Žehnáním přímých se město pozvedá.** Přímých znamená to, že to jsou lidé, kteří upřímně ve svém srdci přejí druhým to nejlepší a umí to vyjádřit svými slovy a svými skutky. A to srdce v tom hraje obrovskou roli. A když se vrátíme k tomu Mojžíši, tak víme, že to byl muž přímý, který měl bázeň před Bohem. Byl to člověk s proměněným srdcem. Člověk, který byl před Bohem ochoten obětovat svůj život jen kvůli tomu, aby ty neposlušné Bůh nezatracoval!

Jsme ochotni, bratři a sestry, my sami darovat svůj čas pro druhé a začít se za druhé modlit? Jsme ochotni jim z upřímného srdce žehnat, dobrořečit a přát? Anebo nám to je jedno? Či snad naopak bychom někoho nejráději ztratili? Každý z nás někdy ve svém srdci je na někoho našťvaný, to je přirozená reakce, když nám někdo křivdí, ubližuje, či nás omezuje. Ale Bůh nám dává svého Ducha a Ježíš ukazuje cestu, co máme dělat. **Neoplácej zlym za zlé, odpouštěj a žehnat.** Proto dbejme na to, **aby náš hněv nezapálil další zlo a aby pomínil do západu slunce,** jak praví Písmo. Máme být dědici požehnání, nikoliv zlořečení. Uvědomme si proto, že jakákoliv nadávka, jakýkoliv hněv, jakékoliv odsuzování, nebo pohrdání, jakýkoliv projev neúcty vůči druhému, to vše z tebe, pokud se tomu propůjčíš, během chvíle udělá vlastně nástroj toho Zlého! Místo toho, abys stavěl a shromažďoval, tak najednou v té chvíli zraňuješ, boříš a rozptyluješ. V té chvíli nejsi služebník Boží, v té chvíli máš do královského kněžstva hodně daleko, v té chvíli nahráváš temnotě toho Zlého. V té chvíli **nepozvedáš, ale boříš.**

Bratři a sestry, mnozí lidé prožívají těžký průběh nemoci, na mnohých místech je to stále zoufalé. A často teprve ve chvíli, kdy někdo bojuje o holý život, si člověk uvědomí, že mnohé jeho boje ve vztazích, mnohé jeho proklínání a hněv byl vlastně malicherností. Pojďme si to, jako **dědici Božího požehnání** uvědomit už nyní a pojďme žehnat! Je to obrovský nástroj Boží moci, který nám Bůh svěruje. Nepodléhejme dojmu, že stačí, když se pomodlí farář. Na tom příběhu Mojžíšova žehnání je to jasně vidět. I Mojžíš, ačkoliv velký Boží muž, byl jen člověk, který podléhal únavě. A jak vidno, nedopadla by ta bitva dobře, kdyby neměl vedle sebe **Árona a Chúra, kteří mu žehnající ruce drželi a podepřeli.** Byli tedy v tom příběhu velmi důležití. A samozřejmě taky by nebyla žádná bitva, kdyby do ní nevstoupil **Jozue a vlastně celý Izrael.** I ti byli důležití! Někdo z nás má podobné úkoly jako Mojžíš, jiný ví, že je tím, který má podepírat ruce druhým, povzbuzovat a další stojí v první linii, třeba i s nasazením života. Důležitá je však jednota a vzájemná podpora. Za války se lidé povzbuzovali k odvaze, jako křesťané stojíme v duchovním boji s mocnostmi zla. Nyní však stojíme celé lidstvo ve válce s vážnou nemocí. Víme, že svět je nemocný hříchem, víme ale také, že je nemocný virem. Jako křesťané se nasadíme do boje, jak nejlépe umíme. Modleme se a žehnejme. Amen. Píseň 422 modlitby večere Páně (písně 500, 502) píseň 621

Slovo poslání: list Jakubův 5, 13-16

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 700

Je Boží požehnání jenom nějaké štěstí, které si navzájem přejeme do nového roku nebo k narozeninám? Anebo je to nějaký magický úkon, který provádí pouze kněz, a po kterém se člověku začne automaticky dařit dobře? Tak nějak tušíme, že to tak nebude, ale že v tom Božím požehnání je toho ukryto mnohem víc a je to něco mnohem hlubšího. A asi by nám nestačilo ani jedno kázání, abychom tohle téma vyčerpali. Nebo téma, spíše abychom Boží požehnání vyčerpali. Protože **Boží požehnání vyčerpát nelze, neboť jeho zdrojem je Bůh. A ten je nevyčerpatelný!** A to je to první, co si můžeme říct. Žít v Božím požehnání znamená žít v Boží přízni. Vnímat ve svém životě Boží jednání. Prožívat Boží blízkost, jeho pokoj, naději, víru. U starozákonních Izraelců Boží požehnání znamenalo mít vnitřní sílu k životu a životní štěstí. Víme ale také, že Bůh jasně stanovil, jakým způsobem tehdy Boží přízeň získat. **Spočinou na tobě všechna tato požehnání, když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha: Požehnaný budeš ve městě a požehnaný budeš na poli. Požehnaný bude plod tvého života i plodiny tvé role, plod tvého dobytka, vrh tvého skotu a přírůstek tvého bravu. Požehnaný bude tvůj koš a tvá díže.** Jinými slovy, **budeš-li mne poslouchat, bude se ti dobře dařit, praví Hospodin.** Anebo např. u Jeremjáše čteme: **Požehnaný bude muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu.** To už je blízké tomu novozákonnímu pojetí. Ve víře, tím, že důvěřujeme Bohu, jeho slovu, jeho zaslíbením, v tom je požehnání. Ale víme, že nyní v Novém zákoně je to ještě jinak. Jestliže jsi přijal Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele, jestliže věříš, že On položil svůj život za tebe, pak jsi v této víře prostě požehnaný! Proč ale i tak dnes mnoho křesťanů tomu nevěří? A proč si někteří křesťané připadají spíše prokletí, než požehnaní?